

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื้อหาหลักในบทที่ 2 เป็นการศึกษาถึงแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย กรอบแนวคิดของการวิจัย และการศึกษางานวิจัยอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน โดยในการศึกษาวิจัยถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือกรณีศึกษา: กลุ่มผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยอาศัยแนวคิดทฤษฎีในเรื่องตลาดการเงินที่มีบทบาทในการระดมเงินออมและการให้กู้ยืม เกิดจากผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มีความต้องการเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ พร้อมกับการนำแนวคิดทฤษฎีจากการวิจัยมาจัดทำกรอบแนวคิดในการทำวิจัย และมีการศึกษารายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกัน เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการวิจัยในครั้งนี้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

แนวคิดทฤษฎี

การวิจัยในครั้งนี้อาศัยแนวคิดทฤษฎีในเรื่องของตลาดการเงิน ที่เกิดจากความต้องการทางการเงินเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เนื่องจากผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือมีความต้องการกู้ยืมเงินจากตลาดการเงินที่มีอยู่ในระบบ แต่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจได้ จึงทำให้เกิดการขาดแคลนเงินทุนในการดำเนินธุรกิจ ในขณะที่เดียวกันผู้ให้กู้ยืมคือ สถาบันการเงิน หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้มีการกำหนดถึงหลักเกณฑ์ในการให้กู้ยืม แต่ยังไม่สามารถให้กู้ยืมแก่ผู้ที่มีความต้องการได้ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีดังนี้

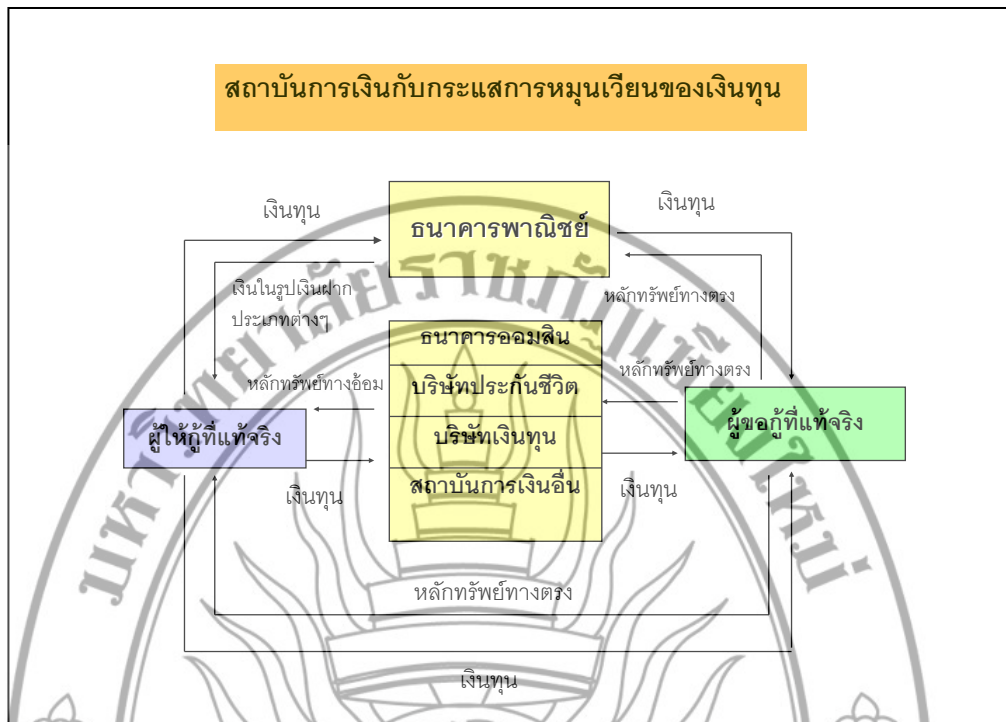
(1) แนวคิดเรื่องตลาดการเงิน

หลักการพื้นฐานของสถาบันการเงินที่เป็นสื่อกลางทางการเงินที่มีต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ด้วยการลดต้นทุนของกระบวนการให้กู้ (วเรศ อุปปาดิก, 2544 หน้า 70-72) ถ้าหากว่าในระบบเศรษฐกิจหนึ่งปราศจากเสียซึ่งทรัพย์สินทางการเงิน หมายถึงไม่มีแม้แต่เงินตรา ซึ่งทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนแล้ว ในระบบเศรษฐกิจจะต้องดำเนินการแลกเปลี่ยนโดยตรง อันเป็นกระบวนการที่เสียเวลาและไม่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การลงทุนในระบบเศรษฐกิจย่อมอยู่ในระดับต่ำ เพราะหน่วยเศรษฐกิจที่จะขยายการลงทุนนั้นไม่สามารถลงทุนเกินกว่าการออมของ

คน เพราะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่หาแหล่งเงินทุนมาชดเชยในส่วนที่ไม่พอ และในขณะเดียวกันก็
จะไม่มีหน่วยเศรษฐกิจใดที่จะลงทุนไปน้อยกว่าเงินออมของคน เพราะไม่มีสินทรัพย์ทางการเงินที่
คนจะนำเงินออมส่วนเกินนั้น ไปแสวงหาผลประโยชน์ หน่วยเศรษฐกิจแต่ละหน่วยจะถูกบังคับให้
อยู่ในสถานะสมดุลเสมอ ย่อมจะทำให้การลงทุนในระบบเศรษฐกิจต่ำกว่าที่ควรจะเป็น และเป็น
กระบวนการจัดสรรทรัพยากรที่ไร้ประสิทธิภาพ การอุปถัมภ์ของเงินตราในฐานะที่เป็นสินทรัพย์
ทางการเงิน ทำให้หน่วยเศรษฐกิจแต่ละหน่วยมีโอกาสที่จะใช้จ่ายมากกว่าหรือน้อยกว่ารายได้ของ
ตนในระยะเวลาเดียวกัน เป็นการเปิดโอกาสให้มีการขอกู้และการให้กู้ จึงเป็นกระบวนการจัดสรร
ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นแนวทางการนำไปสู่การพัฒนาการเศรษฐกิจของสังคม โดย
ประเภทของตลาดการเงิน แบ่งเป็นการให้กู้โดยตรงกับการให้กู้โดยอ้อม

(1.1) การให้กู้โดยตรงกับการให้กู้โดยทางอ้อม

ในระบบเศรษฐกิจ จะมีหน่วยเศรษฐกิจบางหน่วยที่เกินดุล คือ มีรายได้
มากกว่ารายจ่าย หน่วยเศรษฐกิจดังกล่าวจะมีการออมเกิดขึ้น ในขณะเดียวกันจะปรากฏว่ามีหน่วย
เศรษฐกิจบางหน่วยมีลักษณะขาดดุล คือ เป็นหน่วยเศรษฐกิจที่มีรายจ่ายมากกว่ารายได้ในระยะ
เดียวกัน ในสังคมเศรษฐกิจที่มีระดับการพัฒนาไม่เท่าที่ควร การกู้ยืมจะเป็นไปโดยตรงระหว่าง
หน่วยเศรษฐกิจที่เกินดุลกับหน่วยเศรษฐกิจที่ขาดดุล แต่ในสังคมเศรษฐกิจที่มีระดับการพัฒนาทาง
การเงิน กระบวนการกู้ยืมเงินจะกระทำผ่านสถาบันที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางการเงิน แสดงได้
ดังนี้

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการเงินกับกระแสการหมุนเวียนของเงินทุน
ที่มา (วเรศ อุปาคิก, 2544 หน้า 72)

จากภาพ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการเงินกับกระแสการหมุนเวียนของเงินทุน เริ่มจากการโอนเงินจากหน่วยที่เกินดุล หรือผู้ให้กู้ที่แท้จริงไปยังหน่วยเศรษฐกิจที่ขาดดุล ปรากฏว่า เงินทุนได้โอนจากหน่วยเศรษฐกิจที่เกินดุลหรือผู้ให้กู้ที่แท้จริงไปยังหน่วยเศรษฐกิจที่ขาดดุล หรือผู้ขอกู้ที่แท้จริง เพื่อแลกเปลี่ยนกับหลักทรัพย์ทางตรง คือ ตั๋วเงินกู้ของผู้ขอกู้ที่แท้จริง ส่วนสถาบันที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางการเงินนั้นเป็นการเอื้ออำนวยความสะดวกทั้งหน่วยเศรษฐกิจที่ขาดดุลและหน่วยเศรษฐกิจที่เกินดุล เงินทุนอาจไหลจากหน่วยเศรษฐกิจที่เกินดุล หรือผู้ให้กู้ที่แท้จริงไปสู่สถาบันการเงินเพื่อแลกกับหลักทรัพย์ทางอ้อม เช่น เงินฝาก กรมธรรม์ประกันชีวิต เป็นต้น จากนั้นเงินทุนจึงไหลจากสถาบันการเงินไปยังหน่วยเศรษฐกิจที่ขาดดุล หรือผู้ขอกู้ที่แท้จริง เพื่อแลกกับหลักทรัพย์ทางตรง หรือสถาบันการเงิน จะมีการรวบรวมเงินออมจากหน่วยเศรษฐกิจต่าง ๆ มาให้กู้ยืมแก่ผู้ขอกู้ที่แท้จริง ซึ่งได้แก่ ธุรกิจและลูกค้า

ในบางครั้งการกู้ยืมโดยตรงอาจจะบังเกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาทางการเงินอย่างสลับซับซ้อน การกู้ยืมที่เกิดขึ้นเช่นนี้เป็นเหตุที่อุปสรรคขึ้น โดยบังเอิญหรือประจวบเหมาะมากกว่า ทั้งนี้เพราะผู้ขอกู้ จะต้องพบกับผู้ให้กู้ ซึ่งมีจำนวนเงินพอเพียงและยินดีให้กู้

(1.2) ตลาดการเงิน (Financial market)

ในการศึกษาถึงแนวคิดเรื่องตลาดการเงิน (จรินทร์ เทศวานิช, 2542 หน้า 83-84) ได้อธิบายถึงความหมายของตลาดการเงิน บทบาทของตลาดการเงิน และประเภทของตลาดการเงิน โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1.2.1) ความหมายของตลาดการเงิน

ตลาดการเงิน (financial market) หมายถึงตลาดที่อำนวยความสะดวกในการโอนหรือเปลี่ยนมือของสินทรัพย์ทางการเงินจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยสินทรัพย์ทางการเงินนี้อาจจะออกโดยหน่วยธุรกิจ สถาบันการเงิน และรัฐบาล

(1.2.2) บทบาทของตลาดการเงิน

ตลาดการเงินมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจดังนี้

1. ทำให้ผู้ออมทรัพย์ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนในรูปของดอกเบี้ยและอื่น ๆ เมื่อผู้มีเงินเหลือใช้ชั่วคราวประสงค์ที่จะเก็บออมทรัพย์ไว้ในชั่วระยะเวลาหนึ่ง ถ้าเก็บออมไว้กับตนเองหรือไปฝากญาติพี่น้อง ก็จะไม่ได้รับผลตอบแทน แต่ถ้ามีตลาดการเงินในประเทศ และผู้มีเงินเหลือใช้หรือผู้ออมนำเงินออมดังกล่าวไปแสวงหาผลตอบแทน โดยนำเงินไปฝากหรือไปซื้อหลักทรัพย์ในตลาดการเงิน ผู้ออมก็จะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนในรูปของดอกเบี้ย เงินปันผล และผลตอบแทนอื่น ๆ ในตลาดการเงินที่มีประสิทธิภาพย่อมเอื้ออำนวยให้ผู้มีเงินออมแสวงหาผู้ต้องการกู้ยืมที่ให้ผลตอบแทนแต่เงินออมของเขาสูงที่สุด
2. ทำให้ผู้ลงทุนมีเงินทุนไปใช้ในโครงการต่าง ๆ โดยทั่วไปการลงทุนในโครงการต่าง ๆ ทั้งในภาคเอกชนและรัฐบาลจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก แต่เงินออมที่มีอยู่มากไม่เพียงพอที่จะใช้ลงทุน ถ้ามีตลาดการเงิน จะช่วยทำให้ผู้ลงทุนสามารถหาแหล่งเงินกู้ไปใช้ในการลงทุนได้ง่ายและสะดวกขึ้น และสามารถที่จะกู้ยืมเงินจำนวนมาก ๆ ได้ นอกจากนี้การมีตลาดการเงินที่มีประสิทธิภาพย่อมจะทำให้อัตราดอกเบี้ยต่ำสุดที่ผู้กู้จะหาได้
3. ทำให้ผู้บริโภคมีมาตรฐานการครองชีพเพิ่มสูงขึ้น นอกจากตลาดการเงินจะมีเอื้ออำนวยให้สถาบันการเงินสามารถปล่อยเงินกู้ให้กับนักธุรกิจที่ต้องการกู้ยืมเงินไปลงทุน ในขณะที่เดียวกันก็มีการให้กู้ยืมเงินไปใช้เพื่อการบริโภค ทำให้ผู้บริโภคสามารถซื้อสินค้าที่มีราคาสูง โดยที่ตนเองยังมีกำลังการออมไม่มากได้ ทำให้ผู้บริโภคมีสินค้าและบริการมาใช้เพื่อทำให้ชีวิตความเป็นอยู่สะดวกสบายขึ้น และมีมาตรฐานการครองชีพสูงขึ้น
4. ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีการสะสมทุนของประเทศเพิ่มขึ้น การที่โครงการต่าง ๆ ดำเนินการได้ด้วยการระดมเงินทุนโดยผ่านตลาดการเงิน ส่งผลทำให้ระดับการ

ลงทุนที่แท้จริงเพิ่มสูงขึ้น เมื่อมีการลงทุนเพิ่มขึ้นในแต่ละปี จะทำให้ระบบเศรษฐกิจมีการสะสมทุนเพิ่มขึ้น ส่งผลทำให้กำลังความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการของประเทศสูงขึ้นด้วย

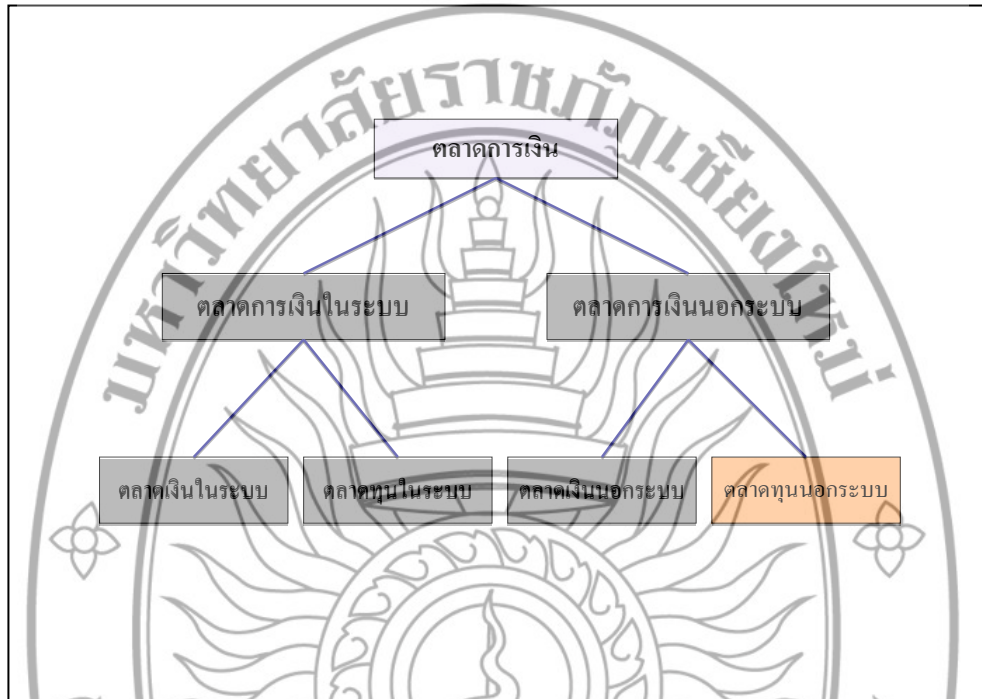
5. ทำให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยการที่จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวได้ ปัจจัยหนึ่งจะต้องเกิดมาจากการลงทุนภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้น และการลงทุนเพิ่มขึ้นได้ก็ต้องอาศัยเงินออมของประชาชนในประเทศเป็นสำคัญ การมีตลาดการเงินจะช่วยเป็นแหล่งกลางระหว่างผู้ออมกับผู้ที่ต้องการเงินทุนให้สามารถรวบรวมเงินออมไปใช้ลงทุนในโครงการต่าง ๆ ได้ ดังนั้นตลาดการเงินจึงมีบทบาทสำคัญที่จะก่อให้เกิดการระดมเงินออมเพื่อการลงทุนที่แท้จริงได้มากขึ้น เมื่อประเทศมีการลงทุนมากขึ้น จะทำให้เกิดการจ้างงานและทำให้เศรษฐกิจขยายตัว เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจสูงขึ้น

(1.2.3) ประเภทของตลาดการเงิน

ประเภทของตลาดการเงิน แบ่งเป็นตลาดการเงินในระบบและตลาดการเงินนอกระบบ โดยตลาดการเงินในระบบ หมายถึง แหล่งการเงินที่มีการดำเนินงานโดยสถาบันการเงินต่างๆ ภายในขอบเขตของตัวบทกฎหมาย ระเบียบและกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติจะแตกต่างกันไปตามประเภทของสถาบันตามที่กฎหมายได้ระบุไว้ ส่วนตลาดการเงินนอกระบบ หมายถึง แหล่งการเงินที่เกิดขึ้นเองตามความต้องการของผู้ให้กู้และผู้ต้องการขอกู้ โดยมีสิ่งแวดล้อม ระเบียบกฎเกณฑ์และข้อตกลงต่างๆ ขึ้นอยู่กับความพอใจระหว่างผู้ให้กู้และผู้ต้องการขอกู้ ตัวอย่างของตลาดการเงินนอกระบบ ได้แก่ การกู้ยืมเงินกันโดยตรง การเล่นแชร์ การซื้อขายลดเช็ค เป็นต้น

ตลาดการเงินนอกระบบเกิดจากความต้องการของสังคมที่ต้องการกู้ยืมเงินเกินกว่าที่สถาบันการเงินจะอำนวยให้กู้ยืมได้ และผู้กู้ยืมขาดคุณสมบัติ ประกอบกับสถาบันการเงินมีจำนวนจำกัด และไม่กระจายไปสู่ท้องถิ่นต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ประชาชนในชนบทจึงต้องกู้ยืมเงินจากตลาดการเงินนอกระบบ นอกจากนั้นประชาชนบางกลุ่มก็ขาดหลักทรัพย์ที่จะไปค้ำประกันการกู้ยืม จึงต้องตัดสินใจเข้าร่วมในธุรกิจเงินแชร์ที่อาศัยความไว้วางใจกัน ทำให้เกิดความสมานสามัคคี และเป็นการพึ่งพาอาศัยกันทางอ้อม ประกอบกับการที่รัฐบาลมีนโยบายจำกัดในการจัดตั้งสถาบันการเงินใหม่ และสถาบันการเงินในระบบที่มีอยู่ ก็มีระเบียบข้อปฏิบัติในการกู้ยืมที่ยุ่งยาก ทำให้ต้องหันไปพึ่งพาตลาดการเงินนอกระบบกันมาก เพราะตลาดการเงินนอกระบบไม่มีระเบียบและกฎเกณฑ์ที่ยุ่งยาก การกู้ยืมทำได้รวดเร็วทันเวลา แต่ก็ทำให้เกิดความเสี่ยงของการดำเนินธุรกิจการเงินสูงมาก ดังนั้นตลาดการเงินจึงต้องคิดอัตราดอกเบี้ยสูง เพื่อชดเชยความเสี่ยง โดยเฉพาะในท้องที่ใดที่ตลาดการเงินนอกระบบเป็นตลาดผูกขาด ก็จะเรียกอัตราดอกเบี้ยในอัตราที่สูงยิ่งขึ้น ตลาดการเงินนอกระบบก็ยังมีแพร่หลายทั้งในเมืองและชนบท ลักษณะตลาดการเงินนอก

ระบบมีลักษณะที่สังเกตได้ง่ายคือ ผู้กู้ยืมและผู้ให้กู้ยืมส่วนใหญ่เป็นบุคคลธรรมดา ขาดหลักเกณฑ์หรือระเบียบในการปฏิบัติ การกู้ยืมเงินไม่มีหลักฐานที่แน่นอน ไม่มีการบันทึกรายการสินเชื่อที่แน่นอน มีความเสี่ยงและผลตอบแทนสูง

ภาพที่ 2.2 ประเภทของตลาดการเงิน

ที่มา (จรินทร์ เทศวานิช, 2542 หน้า 84)

ภาพที่ 2.2 แสดงถึงประเภทตลาดการเงิน แบ่งออกเป็นตลาดการเงินในระบบ และตลาดการเงินนอกระบบ โดยตลาดการเงินในระบบ แบ่งออกเป็น ตลาดเงินและตลาดทุนในระบบ ส่วนตลาดการเงินนอกระบบ แบ่งออกเป็น ตลาดเงินและตลาดทุนนอกระบบ

ในการศึกษาวิจัยถึงความต้องการทางการเงิน และแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจ ผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ กรณีศึกษา: กลุ่มผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอบำรุง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงความต้องการทางการเงินเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจ และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในตลาดการเงิน โดยเน้นศึกษาถึงตลาดเงินในระบบ และเป็นการศึกษาถึงความต้องการเงินทุนและการเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงินของรัฐบาลที่ให้

การสนับสนุนทางการเงิน หรือให้กู้ยืมเงินแก่ผู้ประกอบการรายย่อยในพื้นที่ตัวอย่างในการวิจัย เช่น ธนาคารออมสิน ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย เป็นต้น

(1.3) หลักการให้เครดิต

ในการศึกษาถึงความต้องการทางการเงินในการดำเนินธุรกิจผ้าฝ้ายทอมือ เกิดขึ้นเนื่องจากผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือมีความต้องการเงินทุนเพื่อใช้หมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ จึงเป็นผู้ขอกู้ยืมเงิน โดยสถาบันการเงินหรือธนาคารที่ให้บริการทางการเงินเป็นผู้ให้กู้ยืม จากผลการศึกษาแนวคิดของวเรศ อุปปาดิก (2544, หน้า 50-51) การให้กู้ยืมหนี้สิน หรือการให้เครดิต เป็นกิจกรรมที่มีความเสี่ยงอยู่ในตัวของมัน ทั้งนี้เนื่องจากว่าลูกหนี้อาจจะไม่สามารถปฏิบัติตามพันธะผูกพันที่จะชำระหนี้ตามกำหนด ผู้ที่ให้เครดิตอาจจะต้องสูญเสียทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยที่พึงจะได้รับ ดังนั้นการเล็งนั้นจำเป็นต้องทำการเล็งอย่างรอบคอบ และพยายามที่จะต้องใช้นโยบายลดความเสี่ยงให้ต่ำที่สุด การพิจารณาให้เครดิตจึงต้องมีความเชื่อมั่นในตัวของผู้หนี้ว่าจะสามารถชำระหนี้ตามที่สัญญาในอนาคตได้ โดยมีปัจจัยพื้นฐานที่ใช้ในการตัดสินใจให้เครดิตแก่ผู้หนี้ หรือหลักของ 5' c โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) อุปนิสัย (character) อุปนิสัยของผู้หนี้ นับว่าเป็นมาตรฐานสำคัญอยู่ไม่น้อยในการพิจารณาให้เครดิตแก่ผู้หนี้ สำหรับตัวบุคคล ศึกษาได้จากพฤติกรรมส่วนตัว รูปแบบของการดำรงชีวิต สังคมและธุรกิจที่เข้าไปเกี่ยวข้อง สำหรับระดับประเทศ ศึกษาถึงระดับการพัฒนาการทางเศรษฐกิจ เสถียรภาพของรัฐบาล ความประหยัดทั้งในภาครัฐบาลและภาคเอกชน นอกจากนี้ความสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งผู้หนี้ตัวบุคคลและรัฐบาล คือ ความเต็มใจในการชำระหนี้ในอดีตที่ผ่านมาด้วย เพราะว่าผู้หนี้จะมีสินทรัพย์พอเพียงที่จะชำระหนี้ได้ก็ตาม แต่จะไม่ยอมชำระจนกว่าศาลสูงสุดตัดสินให้ชำระหนี้

(2) ความสามารถ (capacity) ความสามารถนี้ ถ้าตัวบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับระดับการศึกษา ประสบการณ์ในชีวิตการทำงาน ความสามารถในการบริหารและมีการตัดสินใจที่ดี ส่วนธุรกิจก็ขึ้นอยู่กับความสามารถทำอะไรในอดีต มีความสามารถที่จะทำรายได้สูงในอนาคต สำหรับภาครัฐบาลนั้นจะต้องมีแหล่งรายได้ที่สม่ำเสมอ

(3) เงินทุน (capital) เงินทุนเป็นปัจจัยที่สำคัญในการจัดอันดับความสามารถในการชำระหนี้สินของผู้หนี้ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นการที่จะให้ธุรกิจกู้ยืม ควรมีการตรวจสอบฐานะทางการเงินด้วยการวิเคราะห์รายงานทางการเงิน จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อจะดูว่าทรัพย์สินทั้งหมดมีอยู่เท่าใดและหลังจากหักหนี้สินออกแล้ว จะเหลือเงินทุนสุทธิเป็นจำนวนเท่าใด ตามปกติธุรกิจที่มีเงินทุนมากย่อมมีความมั่นคงมากกว่า ในขณะที่สินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงน้อยและมีสภาพคล่องสูง

ย่อมมีโอกาสได้รับเครดิตง่ายกว่าธุรกิจที่มีเงินทุนสุทธิต่ำ สินทรัพย์ในครอบครองมีความเสี่ยงสูง และสภาพคล่องต่ำ

(4) หลักประกัน (collateral) การให้สินเชื่อในปัจจุบัน สิ่งที่ขาดเสียมิได้ก็คือ หลักประกันในการชำระหนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้เครดิตซึ่งเป็นเงินจำนวนมาก ทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกันนี้ได้แก่ โรงงาน เครื่องจักร ที่ดิน พันธบัตรรัฐบาล หุ้นสามัญของธุรกิจที่ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น ทั้งนี้ถ้าหากลูกหนี้ไม่สามารถชำระหนี้ตามที่สัญญาไว้ เจ้าหนี้ที่ก็ชอบด้วยกฎหมายที่จะนำทรัพย์สินที่ค้ำประกันนี้ออกขายทอดตลาดเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ อย่างไรก็ตามทรัพย์สินที่จะเป็นหลักประกันค้ำประกัน จะต้องเป็นทรัพย์สินชนิดที่เปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่าย และไม่ขาดทุน จึงจะเป็นทรัพย์สินที่มีคุณสมบัติที่ดี สำหรับเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน

(5) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจและการเมือง (condition) การให้เครดิตนั้นมีความเสี่ยงมากน้อยเพียงใดอาจจะขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจและการเมืองได้ ในกรณีที่เศรษฐกิจซบเซา การให้สินเชื่ออาจจะมีความเสี่ยงสูง เพราะธุรกิจอาจจะเลิกล้มกิจการไป

นอกจากหลักการให้สินเชื่อ 5 C's ผู้ให้กู้ยืมเงิน หรือสถาบันการเงิน ยังมีการใช้นโยบาย 3 P's ประกอบการพิจารณาวิเคราะห์สินเชื่อ (กฎหมาย สังคมณี, 2550 หน้า 67-68) ดังนี้

(1) การชำระคืน (payment) ในการพิจารณาให้สินเชื่อ มักต้องพิจารณาว่า ลูกคามีแผนการชำระหนี้อย่างไร และมีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด การที่ลูกค้านำเงินไปชำระดอกเบี้ย และเงินต้นคืนได้ตามเงื่อนไขนั้น ขึ้นอยู่กับถ้าเป็นลูกค้าบุคคล คือ ความสามารถในการหารายได้ ถ้าเป็นสินเชื่อธุรกิจจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำกำไร และสภาพคล่องของกิจการ ซึ่งมีปัจจัยในการตัดสินใจ ประกอบด้วย ประเภทของธุรกิจที่มาขอเงินสินเชื่อ ประเภทของสินทรัพย์ที่จะขอ กู้ยืมเงินไปลงทุน การศึกษาถึงภาวะการแข่งขันของธุรกิจ ลักษณะการทำตลาด ฐานะทางการเงิน ผลการดำเนินงานที่ผ่านมา และแผนการเงินในอนาคต

(2) วัตถุประสงค์ (purpose) ในการขอสินเชื่อ ไม่ว่าเกิดจากการที่บุคคลกู้ยืมเงินเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย การกู้ยืมเงินเพื่อซื้อรถยนต์นั่งส่วนบุคคล หรือการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ในกรณีธุรกิจอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายการผลิต หรือเพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ มีประเด็นสำคัญ คือ การอำนวยประโยชน์แก่ผู้ขอสินเชื่อให้ได้เงินไปใช้ตามความมุ่งหมาย ให้เกิดรายได้ หรือได้รับผลกำไรกลับคืนมาชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ได้ตามเงื่อนไข และวัตถุประสงค์การกู้ยืมเงินจะต้องตอบสนองเจ้าหนี้ได้ คือ ได้รับชำระหนี้คืนในรูปของเงินต้นและได้รับประโยชน์จากเงินต้นในรูปของรายรับจากดอกเบี้ย

(3) การป้องกันความเสี่ยง (protection) โดยเจ้าหนี้ต้องนำเอาความสามารถในการชำระคืนและวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมเงินมาพิจารณาประกอบกัน รวมถึงการศึกษาถึง

สภาพแวดล้อมอื่น ทั้งในแง่มหภาค เช่น กฎหมาย การเมือง เศรษฐกิจ และในแง่จุลภาค เช่น คุณสมบัติส่วนตัวของผู้ขอสินเชื่อ ฐานะทางการเงิน ผลการดำเนินงาน และหลักประกัน มาประกอบการพิจารณาร่วมกัน เพื่อลดความเสี่ยงในการให้กู้ยืมเงิน

โครงการวิจัยถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ กรณีศึกษา: กลุ่มผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เป็นการศึกษาถึงความต้องการเงินและแหล่งเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจผลิตผ้าฝ้ายทอมือ บ้านดอนหลวง โดยเน้นศึกษาถึงสถาบันการเงินในระบบ เพื่อให้ทราบถึงความต้องการทางการเงิน และแหล่งเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ โดยกำหนดให้ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง เป็นกลุ่มผู้ผลิตสินค้าในชุมชนตัวอย่างของการวิจัยที่มีความต้องการขอกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินต่าง ๆ ในตลาดเงิน เพื่อใช้เป็นเงินทุนในการดำเนินธุรกิจ ปัญหาการขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียน ทำให้การผลิตผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มไม่มีการขยายตัว และยัง ไม่ได้มีการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ที่ตรงกับความต้องการของลูกค้า จึงทำให้ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มีความต้องการเงินทุนเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการนำเสนอเอกสาร หรือหลักฐานทางการเงินที่ดี ประกอบการขออนุมัติวงเงินกู้ เพื่อให้สถาบันการเงินพิจารณาคุณสมบัติและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการขออนุมัติวงเงินกู้ โดยผู้ที่ขอกู้ยืมเงินจะต้องมีคุณสมบัติตรงกับประเภทธุรกิจที่สถาบันการเงิน หรือเงื่อนไขที่ผู้ให้กู้ยืมกำหนดไว้ และผู้กู้ยืมเงินจะต้องมีความสามารถในการชำระหนี้คืนเงินกู้ให้แก่สถาบันการเงินด้วย

(1.4) ตลาดเครดิต

ในการศึกษาถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจผ้าฝ้ายทอมือ จัดเป็นการศึกษาถึงตลาดเครดิตที่เกี่ยวข้องกับอุปสงค์ของเครดิตและอุปทานของเครดิตในตลาดการเงิน (วเรศ อุปปาติก, 2544 หน้า 55-56) โดยมีปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์และอุปทานของเครดิตดังนี้

(1.4.1) อุปสงค์ของเครดิตใหม่ เกิดจากความต้องการเครดิตของหน่วยเศรษฐกิจที่มีรายได้ในปัจจุบันน้อยกว่ารายจ่าย จึงจำเป็นต้องหาเงินทุนจากภายนอก ซึ่งอาจจะเป็นครัวเรือน หรือธุรกิจ ตลอดจนรัฐบาล ตัวแปรทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ ที่มีต่ออุปสงค์รวมของเครดิต ได้แก่ ระดับราคาสินค้า รายได้ที่แท้จริง อัตราดอกเบี้ย ต้นทุนของการออกหุ้นทุน อัตราเงินเฟ้อที่คาดคะเน และนโยบายการคลัง โดยมีรายละเอียดของตัวแปรทางเศรษฐกิจสำคัญ ๆ ที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์ของเครดิตใหม่ดังนี้

(1) ระดับราคาสินค้า ระดับราคาของสินค้าและบริการมีผลกระทบต่ออุปสงค์ของเครดิต คือ ถ้าระดับราคาสินค้าสูงขึ้น ย่อมมีผลทำให้อุปสงค์ของเครดิตเพิ่มขึ้น ทำให้อุปสงค์ของเครดิตมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับราคาสินค้า เมื่อกำหนดให้ตัวแปรอื่น ๆ อยู่คงที่

(2) รายได้ที่แท้จริง รายได้ที่แท้จริงมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ของเครดิตในลักษณะเชิงบวก กล่าวคือ ในกรณีที่ประชาชนมีรายได้ที่แท้จริงเพิ่มขึ้น ทำให้เขามีแนวโน้มว่าความสามารถในการชำระหนี้ในอนาคตจะดีขึ้นด้วย ในกรณีของธุรกิจก็จะเป็นไปในทางเดียวกัน ในกรณีที่สินค้าขายดีขึ้น หน่วยผลิตจะขยายการผลิต มีการขยายโรงงาน มีผลทำให้ความต้องการเครดิตใหม่เพิ่มขึ้น

(3) อัตราดอกเบี้ย สำหรับอัตราดอกเบี้ยมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์เครดิตในเชิงลบ คือ ยิ่งอัตราดอกเบี้ยยิ่งสูงเท่าใด อุปสงค์ของเครดิตยิ่งลดลงเท่านั้น

(4) ต้นทุนแห่งการออกหุ้นทุน ในกรณีที่หน่วยผลิตแสวงหาเงินทุน ด้วยการออกหุ้นทุน หมายถึงผู้ซื้อหุ้นทุนที่ออกใหม่นี้มีสิทธิเรียกร้องต่อผลกำไรที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของหน่วยผลิต ยิ่งต้นทุนของการออกหุ้นทุนยิ่งสูงขึ้นเพียงใด อุปสงค์ของเครดิตในลักษณะเงินกู้จากภายนอกแทนการออกหุ้นทุนยิ่งสูงขึ้น

(5) ภาวะเงินเฟ้อที่คาดคะเนว่าจะเกิดขึ้น ในกรณีที่คาดว่าอัตราเงินเฟ้อจะสูงขึ้นในอนาคต หมายความว่าระดับราคาสินค้าและบริการโดยทั่วไปจะเพิ่มสูงขึ้น จะทำให้อุปสงค์ของเครดิตใหม่เพิ่มขึ้น เพราะภาวะเงินเฟ้อ หมายถึง ค่าของเงินจะลดลง ทำให้ลูกหนี้ได้เปรียบ

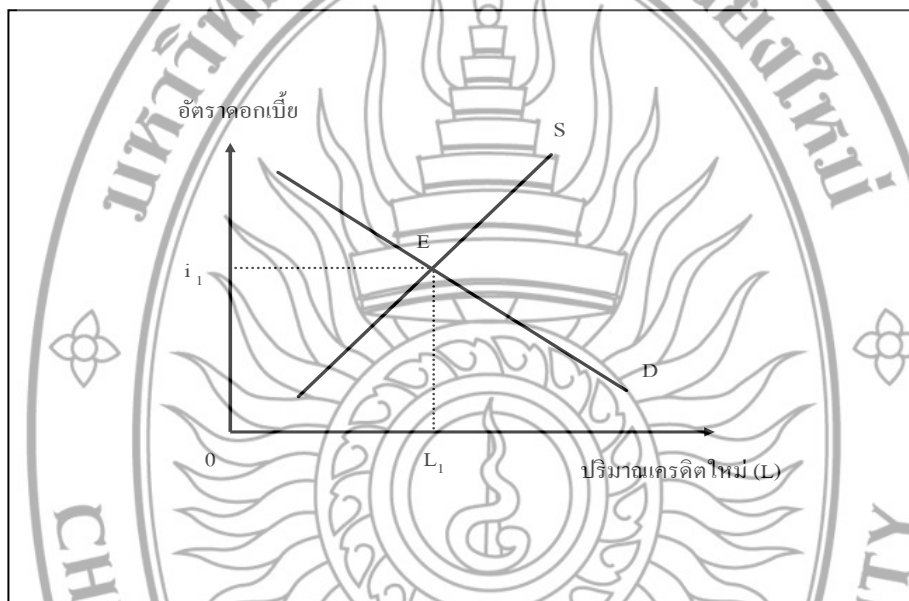
(6) นโยบายการคลัง นโยบายการคลังของรัฐมีผลกระทบต่ออุปสงค์ของเครดิตใหม่อยู่ไม่น้อย กรณีรัฐบาลใช้นโยบายการคลังแบบขาดดุล รัฐบาลย่อมจะต้องพึ่งพาเงินกู้จากแหล่งต่าง ๆ ย่อมมีผลทำให้อุปสงค์ของเครดิตเพิ่มขึ้น

(1.4.2) อุปทานของเครดิตใหม่ ทางด้านอุปทานของเครดิตใหม่ โดยตัวแปรที่มีผลกระทบต่ออุปสงค์ของเครดิตใหม่ จะมีผลกระทบทางด้านอุปทานเช่นเดียวกัน แต่จะแตกต่างกันตามขนาดและทิศทางของการกระทบ คือ ปริมาณอุปทานของเครดิตใหม่กับระดับราคามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน อุปทานของเครดิตใหม่กับรายได้ที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ปริมาณของอุปทานของเครดิตใหม่กับอัตราดอกเบี้ยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ปริมาณอุปทานของเครดิตใหม่กับอัตรากำไรต่อหุ้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ปริมาณของอุปทานของเครดิตใหม่กับภาวะเงินเฟ้อ มีความสัมพันธ์ในทิศทาง

ตรงกันข้าม และปริมาณของอุปทานของเครดิตใหม่กับนโยบายการเงินแบบผ่อนคลايมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

(1.4.3) คุณภาพของตลาดเครดิต

ภาวะคุณภาพของตลาดเครดิต จะเกิดขึ้นเมื่ออุปสงค์ของเครดิตเท่ากับอุปทานของเครดิต โดยที่อัตราดอกเบี้ยข้อมเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อตลาดเครดิต (ถ้าตัวแปรอื่น ๆ อยู่คงที่) คุณภาพของตลาดเครดิตเกิดขึ้นได้ดังนี้

ภาพที่ 2.3 ภาวะดุลยภาพในตลาดเครดิต

ที่มา (วเรศ อุปปาดิก, 2544 หน้า 58)

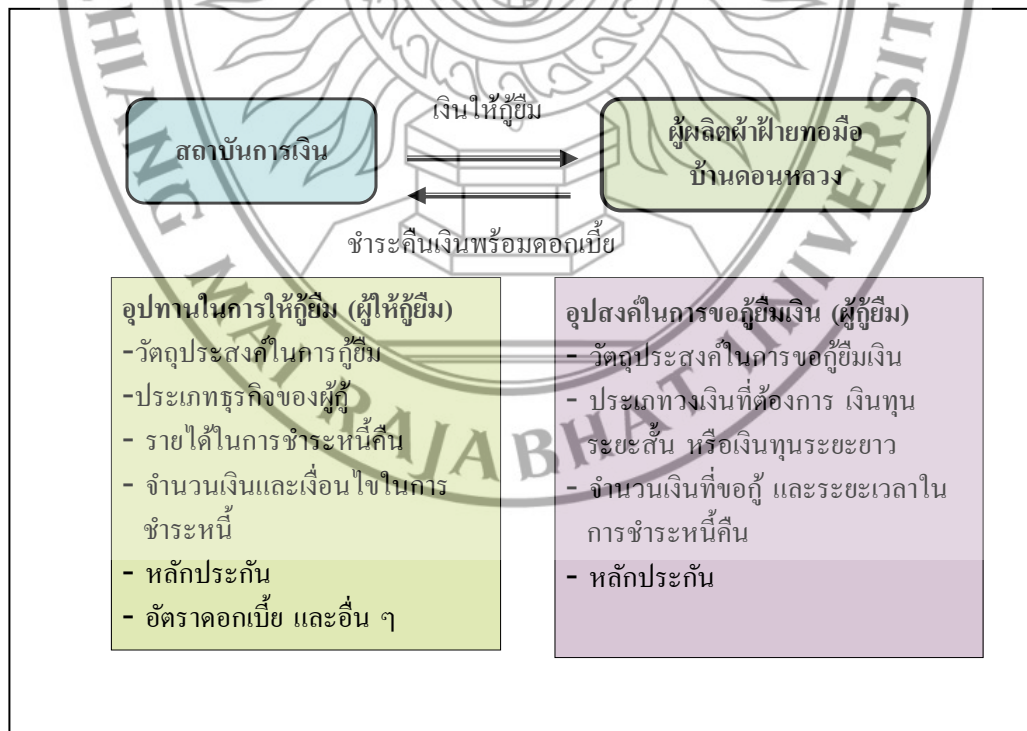
ภาพที่ 2.3 แสดงดุลยภาพของตลาดเครดิต แกนตั้งวัดอัตราดอกเบี้ย ส่วนแกนอนวัดปริมาณเครดิตใหม่ เส้น D เป็นเส้นอุปสงค์ของเครดิตใหม่ ซึ่งทอดลงจากซ้ายไปขวา แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์ของเครดิตใหม่กับอัตราดอกเบี้ย มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนเส้น S เป็นเส้นอุปทานของเครดิตใหม่ ซึ่งทอดขึ้นจากซ้ายไปขวา แสดงถึงความสัมพันธ์คุณภาพของตลาดเครดิต คือ จุด E ซึ่งเป็นจุดตัดของเส้น D กับเส้น S ก่อให้เกิดอัตราดอกเบี้ยและปริมาณเครดิตดุลยภาพเกิดขึ้น

สำหรับแนวคิดเรื่องของตลาดเครดิตในโครงการวิจัยถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจฝ่ายฝ่ายทอมือ เมื่อกำหนดให้ตลาดเครดิต คือ ตลาดที่มีการให้

กู้ยืมเงินในตลาดการเงิน ในขณะที่ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ก่อให้เกิดอุปสงค์ของเครดิตใหม่ หรือเป็นผู้ต้องการขอกู้ยืมเงินในตลาดเครดิต ซึ่งปัจจัยที่มีผลกระทบโดยตรงต่อความต้องการกู้ยืมเงิน คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ เมื่อกำหนดให้ตัวแปรอื่น ๆ อยู่คงที่ โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยกับอุปสงค์ของเครดิตมีความสัมพันธ์ในเชิงลบ ขณะที่อุปทานของเครดิตใหม่ คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินต่าง ๆ เมื่อกำหนดให้ปัจจัยที่มีผลกระทบโดยตรงต่ออุปทานของเครดิต คือ อัตราดอกเบี้ย ในขณะที่ตัวแปรอื่น ๆ อยู่คงที่ โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณอุปทานของเครดิตกับอัตราดอกเบี้ยจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

จากแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับตลาดการเงิน บทบาทและความสำคัญของตลาดการเงินที่มีต่อระบบเศรษฐกิจ หลักการให้เครดิตของสถาบันการเงิน และลักษณะของตลาดเครดิต ผู้วิจัยได้นำมาสร้างกรอบแนวคิดสำหรับโครงการวิจัยเรื่องความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับกรอบแนวคิดของการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 2.4 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 2.4 แสดงกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยสถาบันการเงินเป็นผู้ให้กู้ยืมเงินในตลาดเงิน ในขณะที่ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง เป็นผู้กู้ยืมเงิน หรือเกิดอุปสงค์ในการขอกู้ยืมเงิน โดยผู้ให้กู้ยืมจะพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมเงิน ประเภทของธุรกิจของผู้กู้ รายได้ในการชำระหนี้คืน จำนวนเงินที่ขอกู้ เงื่อนไขในการชำระหนี้คืน หลักประกัน อัตราดอกเบี้ย และอื่น ๆ ส่วนผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ หรือผู้กู้ยืมเงิน ก่อให้เกิดอุปสงค์ในการขอกู้ยืม จะมีข้อมูลนำเสนอเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการขอกู้ยืมเงิน จำนวนเงินที่ขอกู้ยืม ระยะเวลาในการชำระหนี้คืนและหลักประกัน ประกอบเอกสารในการขอกู้ยืมเงิน

กรอบแนวคิดของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกแนวคิดของตลาดการเงินที่มีบทบาทสำคัญในการระดมเงินออมและการให้กู้ยืมเงิน โดยกำหนดให้ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง เป็นผู้ที่มีความต้องการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินในตลาดเงิน ดำหรับใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ หรือเป็นเงินลงทุนในเครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ ในขณะที่สถาบันการเงินที่มีอยู่ในตลาดเงิน จะพิจารณาถึงเงื่อนไขและคุณสมบัติของผู้ขอกู้ยืมเงิน วัตถุประสงค์ในการขอกู้ยืมเงิน รายได้และประเภทของธุรกิจของผู้กู้ว่ามีความสามารถในการชำระหนี้คืนเงินกู้ได้มากน้อยเพียงใด พิจารณาจากหลักประกันตามเงื่อนไขในการพิจารณาให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน เมื่อผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือได้รับการอนุมัติวงเงินกู้ จะมีการชำระหนี้เงินต้นพร้อมทั้งอัตราดอกเบี้ยภายในระยะเวลาที่มีการกำหนดไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในโครงการศึกษาวิจัยถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ ภูมิศึกษากลุ่มผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงงานวิจัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน โดยงานวิจัยที่ผ่านมาส่วนใหญ่ เป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงรูปแบบและลักษณะการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจชุมชนในรูปแบบต่าง ๆ ในหลายพื้นที่ ซึ่งยังไม่มีรายงานวิจัยที่ศึกษาถึงความต้องการทางการเงินและการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของกลุ่มผู้ผลิตสินค้าใดสินค้านึงโดยตรง และมีรายละเอียดในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกันดังนี้

พรชนก บุญมาก (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิสาหกิจชุมชน ภูมิศึกษากลุ่มหัตถกรรมไม้แกะสลัก-โตกช้างใหญ่ บ้านป่าไม้ อ. แม่ทา จ. ลำพูน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงรูปแบบของผลิตภัณฑ์และการดำเนินงานของกลุ่มผู้ผลิตไม้แกะสลักโตกช้างใหญ่ และการศึกษาถึง

ศักยภาพของสมาชิกกลุ่มในด้านการจัดการองค์กร การผลิต การเงิน และการตลาด รวมทั้งการศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ของกลุ่ม โดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์คณะกรรมการและสมาชิกกลุ่มผู้ผลิตไม้แกะสลักบ้านทุ่งไม้ อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน เกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปของกลุ่ม การบริหารจัดการองค์กร การผลิต การตลาดและการเงิน รวมทั้งข้อมูลทุติยภูมิจากการรวบรวมข้อมูลที่มีการมีบันทึกไว้ในรูปของบัญชีกำไรต้นทุนของกลุ่ม ผลการศึกษาสรุปได้ว่า กลุ่มหัตถกรรมผู้ผลิตไม้แกะสลักโตกช้างใหญ่ ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 70 หมู่ 10 หมู่บ้านป่าไม้ ตำบลทาขุมเงิน อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน เป็นกลุ่มหนึ่งในกลุ่มเครือข่ายหัตถกรรมอำเภอแม่ทา วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งกลุ่มหัตถกรรม เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการทำหัตถกรรมในท้องถิ่น เพื่อกระจายรายได้ให้แก่ชุมชน ก่อให้เกิดความร่วมมือสามัคคีภายในชุมชนสมาชิก ปัจจุบันมีสมาชิกประมาณ 10 คน มีนายประยงค์ วงศ์ตันกาศ เป็นประธานกลุ่ม ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มคือ ไม้แกะสลักรูปแบบต่าง ๆ โดยมีการซื้อวัตถุดิบเป็น ไม้จามจุรีมาจากนอกชุมชน และมีการผลิตตามคำสั่งซื้อของลูกค้า ปริมาณการผลิตมากในเดือนตุลาคมถึงธันวาคมของทุกปี ในด้านการจัดการตลาด เน้นการตลาดที่อาศัยการนำผลิตภัณฑ์ไปฝากขายตามช่องทางการจำหน่ายต่าง ๆ แบ่งเป็น ช่องทางการขายปลีก คือ การฝากขายที่ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค 1 จังหวัดเชียงใหม่ และการขายฝากยังสถานที่อื่น ๆ และช่องทางการขายส่ง โดยทางกลุ่มสามารถกำหนดราคาขายไม้แกะสลักเอง ด้านการเงิน ผู้รับผิดชอบในการบริหารการเงินของกลุ่มคือ ประธานและรองประธานของกลุ่ม โดยเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินงานช่วงแรกได้จากรำเงินส่วนตัวของประธานกลุ่มมาลงทุน ทางด้านสถานภาพทางการเงินถือว่ามีความมั่นคง เนื่องจากเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ไม่มีหนี้สินค้างชำระ และไม่ได้กู้ยืมเงินจากแหล่งใด ผลการศึกษาถึงศักยภาพในการดำเนินงานของกลุ่ม พบว่า การจัดการองค์กร การผลิต การตลาดและด้านการเงิน ยังไม่มีศักยภาพเท่าที่ควร ลักษณะของการรวมกลุ่มเป็นเพียงอาชีพเสริมรองจากอาชีพหลักของสมาชิก ทำให้สมาชิกทุ่มเทเวลาให้กับการรวมกลุ่มน้อย และทางกลุ่มยังขาดความรู้ในการบริหารงานรูปแบบกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ

จากผลการวิจัยของพรรณก บัญญาก ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงรูปแบบในการรวมกลุ่มของผู้ผลิตไม้แกะสลัก ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ผลิตสินค้าในชุมชนขนาดเล็ก ที่มีการรวมกลุ่มกันภายในชุมชน จึงเกิดแนวคิดในการศึกษาถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงเกิดขึ้น เนื่องจากกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง มีการรวมกลุ่มผลิตผ้าฝ้ายทอมือมานาน ตลอดจนสินค้าที่ทำการผลิตเป็นที่รู้จักดีในจังหวัดลำพูน อีกทั้งตัวอย่างรายงานวิจัยถึงความต้องการทางการเงิน และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ผลิตสินค้าในชุมชนใดชุมชนหนึ่ง ยังไม่ได้มีการศึกษาอย่างเป็นระบบมากนัก

ปรมัตต์ บริพันธกุล (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการธุรกิจผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลัก บ้านถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาถึงการจัดการ ธุรกิจผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลัก บ้านถวาย ตำบลขุนคง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วย การสังเกตและการสัมภาษณ์ผู้ที่ประกอบธุรกิจผลิตไม้แกะสลักที่ บ้านถวาย จำนวน 9 คน โดยวิธีการบรรยายเชิงพรรณนา สรุปผลการศึกษาได้ว่า ผู้ประกอบธุรกิจ ผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลักในบ้านถวาย ส่วนมากเป็นคนมาจากที่อื่น หันมาทำธุรกิจไม้แกะสลัก เพราะ อาชีพเดิมที่ทำมีรายได้ไม่เพียงพอ โดยก่อนที่จะตัดสินใจเปิดร้านขายสินค้าหัตถกรรมไม้แกะสลัก ผู้ประกอบการมีการสำรวจที่ตั้งของร้าน ราคาเช่า และเงินลงทุนที่จะใช้ในการดำเนินกิจกรรม ใน ด้านการบริหารส่วนมากใช้ระบบการบริหารแบบครอบครัว รูปแบบเป็นธุรกิจเจ้าของคนเดียว มีการ รับลูกจ้างจากคนภายในท้องถิ่น มีการจ่ายค่าจ้างเป็นรายวัน รูปแบบของการผลิตส่วนมาก จะทำ ผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลักที่ขึ้นรูปมาแล้วจากที่อื่นแล้ว นำมาตกแต่งและทำสีที่บ้านถวาย โดยวัตถุดิบที่ ใช้ในการผลิตได้แก่ ไม้สัก ไม้ฉำฉา มีแหล่งอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน และจังหวัดแพร่ ราคาของ วัตถุดิบขึ้นอยู่กับขนาดและคุณภาพของไม้ ภายในสถานประกอบการ ไม่ได้มีการวางแผนด้านการ ผลิต ผลิตภัณฑ์ที่กลุ่มทำการจำหน่าย ได้แก่ เฟอร์นิเจอร์ไม้แกะสลัก ผลิตภัณฑ์ไม้เอนดิก สินค้าที่ ใช้ในการตกแต่งบ้าน ผู้ผลิตไม่ได้มีการวางแผนการตลาดอย่างเป็นแบบแผน และไม่ได้มีการ กำหนดยอดขาย อีกทั้งยอดขายในแต่ละเดือนไม่แน่นอน ส่วนการจัดการด้านการเงิน ทางผู้ผลิต ไม่ได้มีการวางแผนทางการเงินเป็นแบบแผน ไม่ได้มีการจัดทำงบประมาณค่าใช้จ่าย และไม่ได้มี การจัดทำบัญชีอย่างเป็นแบบแผน ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้ชุมชนที่บ้านถวาย ควรจะมีการ รวมกลุ่มเพื่ออนุรักษ์หัตถกรรมไม้แกะสลัก ควรมีการหาวิธีการทำผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลักภายใน สถานประกอบการ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลักให้มีคุณภาพดี และควรมีระบบการจัดการกลุ่ม ให้เป็นแบบแผนมากขึ้น

จากการทบทวนรายงานวิจัยของปรมัตต์ บริพันธกุล ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงแนวคิดใน การจัดการธุรกิจของผู้ผลิตไม้แกะสลัก บ้านถวาย โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จัดเป็นกลุ่มขนาดเล็ก จำนวน 9 ราย โดยยังไม่ได้มีการศึกษาถึงปัญหาทางการเงินในการรวมกลุ่มของผู้ผลิตมากนัก และ ผลการศึกษาแสดงถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับภาพรวมของผู้ผลิตไม้แกะสลัก อีกทั้งรายงานวิจัยมีการ เสนอให้ผู้ผลิตควรมีการรวมกลุ่มกันให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงรูปแบบการรวมกลุ่มของผู้ผลิต ฝ้ายายทอมือบ้านดอนหลวง ที่มีการรวมกลุ่มกันพัฒนาผลิตภัณฑ์ฝ้ายายทอมือ ให้มีคุณภาพดีมาก ขึ้น โดยการหาแหล่งเงินทุนที่มีความเหมาะสมในการดำเนินธุรกิจของกลุ่ม

อรุณรัตน์ ยะอนันต์ (2547) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการของกลุ่มอาชีพในชุมชนชนบท กรณีศึกษากลุ่มอาชีพหัตถกรรมไม้แกะสลักบ้านถาวสองฝั่งคลอง บ้านถาว หมู่ที่ 2 ตำบลขุนกง อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการของกลุ่มอาชีพในชุมชนชนบท มีวิธีการเก็บข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ พัฒนาการของกลุ่มอาชีพหัตถกรรมไม้แกะสลักบ้านถาว เริ่มจากการรวมตัวของชาวบ้านจำนวน 3 คนที่ต้องการหารายได้เสริมหลังฤดูกาลทำนา ได้เข้าไปทำงานรับจ้างเป็นช่างไม้ที่ร้านขายของเก่า ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ และมีโอกาสเรียนรู้งานแกะสลักจากหัวหน้าช่างที่มีความสามารถสูง จนเกิดความชำนาญ จากนั้นได้ถ่ายทอดความรู้ให้กับลูก ๆ และเครือญาติ ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างกว้างขวาง มีการนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ไม้แกะสลักที่หลากหลาย การดำเนินงานของกลุ่มประสบผลสำเร็จจนกลายเป็นกลุ่มทางเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ สมาชิกมีการกินดี อยู่ดี มีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งผลให้เกิดชุมชนที่เข้มแข็งและพึ่งตนเองได้

จากรายงานวิจัยของอรุณรัตน์ ยะอนันต์ ผู้วิจัยได้แนวคิดในการศึกษาถึงพัฒนาการของกลุ่มอาชีพในชุมชนชนบท กรณีศึกษากลุ่มอาชีพหัตถกรรมไม้แกะสลักบ้านถาว โดยใช้วิธีการศึกษาจากการสังเกตและสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลจากงานวิจัยนี้ เป็นรูปแบบหนึ่งของการพัฒนากลุ่มอาชีพในชุมชนตัวอย่าง เนื่องผลการศึกษายังไม่ได้เน้นในเรื่องความต้องการทางการเงิน และแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตในชุมชน จึงทำให้ผู้วิจัยมีความต้องการศึกษาถึงปัญหาทางด้านทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตสินค้าในชุมชนอื่น ๆ

นิรติชัย จรรย์ญา (2549) ได้ศึกษาถึงลักษณะการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มส่งเสริมพัฒนาอาชีพแกะสลักไม้บ้านหนองหวาย ตำบลยุหว่า อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสภาพทั่วไปของกลุ่มพัฒนาอาชีพแกะสลักไม้ เพื่อศึกษาศักยภาพของสมาชิกในชุมชนและระหว่างชุมชนในด้านการบริหารจัดการองค์กร การผลิตและเทคโนโลยี การผลิต การตลาด การเงิน และการศึกษาอุปสรรคและปัญหาในการดำเนินงานของกลุ่มพัฒนาอาชีพแกะสลักไม้บ้านหนองหวาย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์สมาชิกภายในกลุ่ม สรุปผลการศึกษาทางการเงินได้ดังนี้ ผู้รับผิดชอบทางการเงิน คือ นายโอรส ละมุล ทำหน้าที่ในการดูแลรายรับ รายจ่ายและการเงินของกลุ่ม โดยเงินทุนที่ระดมในการก่อตั้งกลุ่มจำนวนเงิน 130,000 บาท ได้จากการกู้ยืมเงินจากองค์การบริหารส่วนตำบลกิ้วแลน้อย จำนวนเงิน 100,000 บาท และระดมทุนจากสมาชิก 12 คน อีก 30,000 บาท และยังได้มีการระดมทุนจากการเข้าเป็นสมาชิก จากเงินฝากออมทรัพย์ และเงินสัจจะออมทรัพย์ และได้มีการนำเงินออมดังกล่าวมาให้สมาชิกกู้ยืมเงิน โดย

กำหนดวงเงินให้กู้ยืมสูงสุด 5,000 บาท ต่อสมาชิก 1 คน อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 1 ต่อเดือน เมื่อทางกลุ่มมีการขายผลิตภัณฑ์ได้ จะมีการหักเงินเข้ากลุ่มเป็นจำนวนร้อยละ 5 จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ โดยเงินทั้งหมดที่ได้รับจากการระดมทุน รายรับที่ได้จากการขายสินค้า การกู้ยืม จะนำมาแบ่งคืนให้กับสมาชิกในกลุ่ม การจัดสรรเป็นเงินทุนสำรอง ค่าวัสดุอุปกรณ์ ค่าตอบแทนกรรมการ และจ่ายค่าสวัสดิการและทุนสาธารณะ ปัญหาทางการเงินของกลุ่ม คือ สมาชิกไม่ได้ให้ความสำคัญในการจดบันทึกยอดการจัดจำหน่าย ทำให้ไม่มีข้อมูลในการตรวจสอบ กลุ่มยังไม่ได้มีการวางแผนทางการเงิน โดยใช้ข้อมูลทางการเงินของปีที่ผ่านมาใช้บริหารงาน โดยผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะให้ทางกลุ่มหาไม้ชนิดอื่น ๆ มาใช้ทดแทนไม้สักที่ใช้ในการแกะสลักที่มีจำนวนลดลง ทางด้านรูปแบบการดำเนินงาน ผู้วิจัยเสนอให้กลุ่มสมาชิก มีการศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ที่มีลักษณะการดำเนินงานแล้วประสบผลสำเร็จ รวมทั้งการเข้ารับการอบรมกับหน่วยงานราชการที่มีการจัดการอบรมในด้านเหล่านี้ เพื่อนำความรู้มาพัฒนาองค์กรของตนเอง

จากผลการวิจัยของนิรติศัย จริญญา ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงรูปแบบของการรวมกลุ่มในชุมชน โดยอาศัยแหล่งเงินทุนภายในกลุ่ม แต่เนื่องจากการจัดการทางการเงินของกลุ่ม ยังไม่เป็นระบบแบบแผน ทำให้สมาชิกภายในกลุ่ม ยังขาดความรู้ในการวางแผนทางการเงิน เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มให้มีการขยายตัวได้ จึงทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการศึกษาถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ซึ่งมีการจัดตั้งกลุ่มมานาน มีการคัดเลือกหัวหน้ากลุ่ม มีการจัดตั้งคณะกรรมการ และมีสมาชิกเข้ามาร่วมมือกันเพื่อพัฒนารูปแบบการผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทอมือ ก่อให้เกิดการพัฒนาของกลุ่มผู้ผลิตสินค้าในชุมชนตัวอย่างในการวิจัย ที่ต้องการพัฒนาด้านสินค้าของกลุ่มชุมชนให้มีการขยายตัวได้อย่างยั่งยืน และก่อให้เกิดการประกอบอาชีพอย่างมั่นคงในชุมชนต่อไป

วีระศักดิ์ เกื้อเทพ (2550) ได้ศึกษาถึงแนวคิดในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพื่อให้การดำเนินธุรกิจชุมชนมีความอยู่รอดและยั่งยืน โดยใช้ประสบการณ์ขององค์กรปกครองท้องถิ่นที่ได้มีการดำเนินการและได้รับผลลัพธ์เป็นที่น่าพอใจ จากกรณีตัวอย่างที่สอง เป็นการศึกษาถึงการดำเนินธุรกิจชุมชนทอผ้าในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลพระเหลา จังหวัดอำนาจเจริญ โดยพื้นที่ตำบลพระเหลา จังหวัดอำนาจเจริญ จัดเป็นชุมชนขนาดเล็ก มีประชากรราว 6,200 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมในชุมชน ประชาชนส่วนใหญ่ประสบปัญหาการขาดรายได้ที่แน่นอน เนื่องจากความผันผวนของราคาผลผลิตทางการเกษตร ทำให้ในช่วงนอกฤดูการเพาะปลูกประสบปัญหาการว่างงาน คณะผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลพระเหลา จึงต้องการส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชน เพื่อให้มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีพได้ โดยในต้นปี 2545 คณะผู้บริหารของ

องค์การบริหารส่วนตำบลพระเหลา ได้ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งเครือข่ายกลุ่มทอผ้า โดยมีการรวมตัวกันของสมาชิก เพื่อทำการทอผ้าไหม ผ้าฝ้าย และแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่ได้จากผ้าทอ และมีการแบ่งงานกันทำภายในเครือข่าย และมีการคัดเลือกตัวแทนของหมู่บ้านต่าง ๆ เพื่อทำหน้าที่บริหารงานทั่วไปของกลุ่ม ร่วมจัดทำแผนการผลิต การจัดจำหน่าย โดยมีแหล่งเงินทุนในการดำเนินงานของกลุ่มมาจาก 2 ส่วน คือ การระดมทุนจากสมาชิกกลุ่มเพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงาน และเงินทุนสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนตำบลพระเหลา เพื่อใช้ในการจัดซื้อเครื่องมือและอุปกรณ์ นอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลพระเหลา ยังมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่สมาชิกกลุ่มทอผ้าเกี่ยวกับการออกแบบและการทอผ้า การแปรรูปผลิตภัณฑ์ และการตลาด และมีการแบ่งปันผลกำไรที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน โดยมีการจัดสรรผลกำไรตามสัดส่วนการถือหุ้นของสมาชิก ซึ่งการดำเนินงานในลักษณะของเครือข่ายกลุ่มทอผ้า ช่วยให้กลุ่มเกิดความเข้มแข็งขึ้น มีการแบ่งงานกันทำในหมู่บ้านต่าง ๆ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต มีการลดความซ้ำซ้อนและความยุ่งยากในการบริหารจัดการ และสมาชิกกลุ่มมีความชำนาญเฉพาะด้านมากขึ้น ช่วยลดปัญหาการแข่งขันผลิต และปัญหาการขายตัดราคากันเอง และช่วยให้กลุ่มมีอำนาจต่อรองด้านราคามากขึ้น มีการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตสินค้าได้หลากหลายมากขึ้น นอกจากนี้การระดมทุนและการแบ่งปันผลกำไรในนามกลุ่ม ช่วยให้ชาวบ้านที่เป็นสมาชิกกลุ่มทอผ้า มีรายได้เพิ่มมากขึ้น และมีความตั้งใจในการประกอบอาชีพ เนื่องจากเห็นผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการลงทุนของตนเอง

จากผลการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้แนวคิดในการจัดทำโครงการวิจัยนี้ขึ้น เนื่องจากกรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลพระเหลา เป็นรูปแบบของร่วมมือกันของประชาชนในการพัฒนาธุรกิจของชุมชน มีส่วนทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของเงินทุนร่วมกัน ก่อให้เกิดผลดีต่อการประกอบอาชีพของกลุ่ม เนื่องจากประชาชนเห็นว่า เงินทุนส่วนหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจมาจากพวกตน มิใช่เงินได้เปล่าจากองค์กรปกครองท้องถิ่น โดยปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน มีการอาศัยความรู้และความช่วยเหลือจากภายนอกในรูปของความช่วยเหลือทางการเงิน เทคโนโลยี หรือบุคลากร ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยเรื่องความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ที่มีวัตถุประสงค์ในการให้ความรู้ทางการเงินในการดำเนินธุรกิจแก่ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ และการให้ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการในชุมชนตัวอย่างของการวิจัย เพื่อลดต้นทุนในการดำเนินธุรกิจ อันจะส่งผลให้ผู้ประกอบการในรูปของธุรกิจชุมชน มีรายได้สำหรับใช้ในการดำเนินกิจการของกลุ่มต่อไป

ธนศ ศรีวิชัยคำพันธ์ (2544) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการกลุ่มสะสมทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนแบบยั่งยืน กรณีศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองใช้รูปแบบของกลุ่มสะสมทุนที่เหมาะสมกับกลุ่มสะสมทุนที่มีการจัดตั้งขึ้นตามแนวคิดของชาวบ้าน เพื่อให้กลุ่มสะสมทุนสามารถพัฒนาต่อไปได้อย่างยั่งยืน และเพื่อให้เกิดกลุ่มสะสมทุนตัวอย่าง อันเป็นแหล่งเงินทุนให้กับชุมชนและสามารถพัฒนาชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการศึกษาแบบมีส่วนร่วมกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย 2 หมู่บ้าน คือ กลุ่มเครดิตยูเนียนสารภีและกลุ่มเครดิตยูเนียนบ้านป่าสักน้อย ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่มเครดิตยูเนียนสารภี มีอัตราการขยายตัวของเงินทุนเรือนหุ้นค่อนข้างสูง และมีอัตราการเพิ่มขึ้นของสมาชิกค่อนข้างสูง และสามารถปล่อยเงินกู้ให้กับสมาชิกได้นำไปลงทุนประกอบอาชีพ ซึ่งถือว่าเป็นตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาต่อไปอย่างยั่งยืน สำหรับอีกกลุ่มตัวอย่างคือ บ้านป่าสักน้อย กลุ่มตัวอย่างนี้ มีอัตราการขยายตัวของเงินทุนเรือนหุ้นค่อนข้างต่ำ และอัตราการเพิ่มขึ้นของสมาชิกก็ต่ำเช่นกัน แต่กลุ่มก็สามารถปล่อยเงินกู้ให้กับสมาชิกเพื่อนำไปลงทุนประกอบอาชีพ และเพื่อการศึกษาของบุตรได้ ดังนั้นการดำเนินงานของกลุ่มนี้จึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และมีการพัฒนาค่อนข้างช้า

ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มสะสมทุนตัวอย่างประสบความสำเร็จในการดำเนินการได้แก่ สมาชิกและกรรมการ มีความเข้าใจในหลักการดำเนินงานของเครดิตยูเนียน คณะกรรมการมีความเสียสละและมีคุณธรรม การมีระบบบัญชีที่สามารถตรวจสอบได้ การมีระบบสวัสดิการคุ้มครองสมาชิก มีการให้การศึกษายอย่างต่อเนื่อง และการมีระบบเครือข่าย ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนากลุ่ม ได้แก่ ผู้นำชุมชนไม่ให้การสนับสนุน เกิดความแตกแยกในชุมชน การถูกต่อต้านจากเจ้าหน้าที่ของรัฐในพื้นที่ ความไม่เข้าใจหลักการของเครดิตยูเนียนที่แท้จริง จึงทำให้กลุ่มมีเงินทุนน้อย และคณะกรรมการไม่มีความเสียสละ และข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาคือ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการออมภายในชุมชน ควรจะร่วมมือกันศึกษาและพัฒนาารูปแบบของกลุ่มสะสมทุนให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ควรเปิดโอกาสให้ชุมชนได้ทราบถึงข้อดี ข้อเสียของกลุ่มสะสมทุนในรูปแบบต่าง ๆ และให้ชุมชนได้ตัดสินใจเลือกกลุ่มสะสมทุนที่เหมาะสม อีกทั้งองค์การบริหารส่วนตำบลควรเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมการออมทรัพย์ของชุมชน ควรมีการฝึกอบรมทางด้านบัญชีและทบทวนบทบาทของคณะกรรมการอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลควรจะมีความจริงใจในการแก้ปัญหาด้านเงินทุน เพื่อให้ชุมชนสามารถช่วยเหลือตนเอง และสามารถที่จะพัฒนาแหล่งเงินทุนของตนเองให้มีความยั่งยืนต่อไป

จากผลการวิจัยของธนศ ศรีวิชัยคำพันธ์ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงรูปแบบการรวมกลุ่มของชุมชนตัวอย่างกลุ่มเครดิตยูเนียนสารภีและบ้านป่าสักน้อย ที่มีการรวมกลุ่มกัน เพื่อสะสม

เงินทุนในการดำเนินงานของกลุ่ม โดยแหล่งเงินทุนส่วนใหญ่มาจากแหล่งเงินทุนภายในกลุ่ม แต่เนื่องจากสมาชิกยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการรวมกลุ่ม จึงทำให้ผลการดำเนินงานของทั้งสองกลุ่มยังไม่มีประสิทธิภาพมากนัก อีกทั้งหน่วยงานภาครัฐ ยังไม่ได้เข้ามาให้ความรู้และความช่วยเหลือในการดำเนินงาน จึงเสนอให้มีการศึกษาถึงรูปแบบของงานวิจัยที่มีลักษณะของความช่วยเหลือทางการเงินของภาครัฐบาล ในการส่งเสริมอาชีพให้แก่ผู้ประกอบการในชุมชนต่าง ๆ ต่อไป

อารีย์ เชื้อเมืองพาน (2544) ได้ทำการศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขที่มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของกลุ่มสะสมทุนในเขตภาคเหนือตอนบน ผลกระทบจากการดำเนินงานของกลุ่มสะสมทุนแต่ละประเภท และมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อให้เห็นถึงปัจจัยที่เหมือนกัน หรือที่มีลักษณะแตกต่างกันในอันที่จะส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของกลุ่มออมทรัพย์แต่ละประเภท อันประกอบไปด้วย ธนาคารหมู่บ้าน กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต และกลุ่มเครดิตยูเนียนในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดภาคเหนือตอนบน ประกอบด้วย เชียงใหม่ เชียงราย และลำปาง ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยและเงื่อนไขที่จะทำให้กลุ่มสะสมทุนประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวขึ้นขึ้นอยู่กับผู้นำชุมชน หรือผู้นำกลุ่มโดยต้องเป็นบุคคลที่สมาชิกไว้วางใจ คณะกรรมการดำเนินงานส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษา ทำให้การบริหารการจัดการประสบปัญหาอย่างมากโดยเฉพาะปัญหาทางด้านบัญชี สมาชิกส่วนใหญ่มุ่งหวังประโยชน์ที่ได้จากการจัดตั้งกลุ่มเครดิตยูเนียนมากเกินไป เมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ตนเองมุ่งหวังจะลาออกไป ปริมาณเงินทุนที่ได้จากการสะสมทุนของสมาชิกมีน้อยในขณะที่ความต้องการเงินกู้มีมาก สำหรับปัจจัยภายนอก คือ การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงาน หรือองค์กรภายนอก ในด้านการให้ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการกลุ่ม และจากผลการศึกษาพบว่า การดำเนินงานของกลุ่มสะสมทุนที่เหมาะสม จะอยู่ในรูปแบบของกลุ่มเครดิตยูเนียน เนื่องจากมีกระบวนการพัฒนาที่ชัดเจน มีรูปแบบการบริหารงานที่เป็นสากล และสามารถพัฒนาไปสู่สหกรณ์ออมทรัพย์ชุมชนได้ และพบว่าผลการดำเนินงานภายใต้กลุ่มสะสมทุนประเภทอื่นเมื่อดำเนินงานไปได้ระยะหนึ่งจะประสบปัญหา บางกลุ่มต้องการรักษากลุ่มไว้ จึงควรต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบมาสู่เครดิตยูเนียน และสามารถพัฒนากลุ่มได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืน

ผลการวิจัยของอารีย์ เชื้อเมืองพาน ในการศึกษาถึงปัจจัยและเงื่อนไขที่มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของกลุ่มสะสมทุนในเขตภาคเหนือตอนบน โดยศึกษาจากธนาคารหมู่บ้าน กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต และกลุ่มเครดิตยูเนียน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยและเงื่อนไขที่ทำให้กลุ่มสะสมทุนประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับผู้นำชุมชน หรือผู้นำกลุ่ม และระดับการศึกษาของ

สมาชิกภายในกลุ่ม ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการวิจัยโครงการนี้ที่ต้องการศึกษาถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการรวมกลุ่มกันภายในชุมชน ที่ต้องการพัฒนารูปแบบของการรวมกลุ่มไปสู่การประกอบอาชีพ เพื่อจัดหาแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมสำหรับการประกอบอาชีพภายในชุมชนตัวอย่างในการวิจัย อันจะก่อให้เกิดการรวมกลุ่มทางการเงินรูปแบบอื่น ๆ เพื่อทำให้ชุมชนตัวอย่างมีการประกอบอาชีพในท้องถิ่นได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนต่อไปได้

รายงานของโครงการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาการเงินระดับจุลภาคของมูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2547) ที่เสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ศึกษาถึงรูปแบบของการเงินระดับจุลภาค ซึ่งเป็นกิจกรรมทางการเงินที่ผู้ประกอบการให้บริการแก่ผู้มีรายได้น้อยที่ไม่สามารถเข้าถึงสถาบันการเงินหลัก เช่น ธนาคารพาณิชย์ เพราะขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันสินเชื่อ โดยการเงินระดับจุลภาคสามารถให้บริการทางการเงินกับผู้มีรายได้น้อยที่ขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกันสินเชื่อ ช่วยเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ สามารถยกระดับรายได้และความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ในการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหารูปแบบขององค์กรการเงินระดับจุลภาค (องจ.) ที่สามารถให้บริการแก่ลูกค้ารายย่อยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดความเป็นธรรมภายใต้เงื่อนไขและข้อจำกัดที่มีอยู่ และเพื่อกำหนดบทบาทของภาครัฐที่จำเป็นและเหมาะสมในการส่งเสริมและพัฒนาระบบการเงินระดับจุลภาคอย่างเป็นรูปธรรม โดยในการวิจัยได้แบ่งองจ. ที่คัดเลือกออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของการจัดตั้ง คือ รูปแบบองจ. ที่เป็นทางการประกอบด้วย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธกส.) ธนาคารออมสิน ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธพว.) สหกรณ์การเกษตร และสหกรณ์เครดิตยูเนียน ส่วนองจ. ที่ไม่เป็นทางการ ได้แก่ กลุ่มเครดิตยูเนียน กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต กลุ่มสัจจะ และธนาคารหมู่บ้าน โดย ธกส. ธนาคารออมสิน ธพว. เป็น องจ. ที่เป็นแบบทางการโดยมีรัฐบาลเป็นเจ้าของ ในขณะที่สหกรณ์การเกษตรและสหกรณ์เครดิตยูเนียน เป็นองจ. ที่เป็นทางการแบบประชาชนเป็นเจ้าของ กิจกรรมการเงินระดับจุลภาคขององจ. ที่เป็นทางการแบบรัฐบาลเป็นเจ้าของ ได้แก่ การให้สินเชื่อแก่เกษตรกรรายย่อยวงเงินไม่เกิน 100,000 บาท และกองทุนธนาคารอิสลามของธกส. โครงการธนาคารประชาชนของธนาคารออมสิน และโครงการสินเชื่อ fast track ของธพว. การศึกษาถึงกิจกรรมการเงินระดับจุลภาคขององจ. ที่เป็นทางการที่ประชาชนเป็นเจ้าของ ได้แก่ การให้บริการสมาชิกของสหกรณ์การเกษตรและสหกรณ์เครดิตยูเนียน การมีนโยบายในการให้ดอกเบี้ยเงินฝากสูงกว่าธนาคารพาณิชย์ มีการจัดสรรเงินปันผลและสวัสดิการโดยเน้นให้สมาชิก

ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน และการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตร มีจุดประสงค์เพื่อให้สมาชิก ร่วมมือกันแก้ไขความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นในการประกอบอาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า ในการประเมินภาพรวมขององจ. แสดงให้เห็นว่า การให้บริการแก่ เกษตรกรรายย่อยของรทส. มีรายได้จากการดำเนินงาน ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ในขณะที่โครงการ ธนาคารประชาชนและโครงการสินเชื่อ fast tract ของรทพ. ประสบปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ธนาคารไม่ เพียงพอต่อการพบกับลูกค้ารายย่อยนอกสถานที่ ผลจากการประเมินพบว่า การให้บริการครอบคลุม กลุ่มลูกค้าเป้าหมายของรทส. สหกรณ์การเกษตรและสหกรณ์เครดิตยูเนียน เพิ่มขึ้นตามลำดับขณะที่ ต้นทุนการเงินลดต่ำลง สำหรับองจ. ที่ไม่เป็นทางการ ผลการศึกษาพบว่า มีต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ ที่เกิดจากการทำงาน โดยไม่มีค่าตอบแทน กลุ่มที่เริ่มดำเนินงาน จะมีการขยายตัวของสมาชิก มีการ ขยายตัวของเงินรับฝากและเงินให้กู้ยืมมากกว่ากลุ่มที่มีระยะเวลาการดำเนินงานนาน เพราะองจ. ที่ ไม่เป็นทางการมักจะรับสมาชิกในหมู่บ้านหรือพื้นที่เดียวกัน เพื่อสะดวกในการติดตามหนี้และ ประชุมกลุ่ม การศึกษาไม่สามารถประเมินภาพรวมด้านต้นทุนทางการเงินและประสิทธิภาพการ ดำเนินงานขององจ. ที่ไม่เป็นทางการได้อย่างชัดเจนเนื่องจากข้อมูลไม่เพียงพอ

จากรายงานวิจัยเพื่อหารูปแบบขององค์กรการเงินระดับจุลภาค (องจ.) ของมูลนิธิ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ที่ศึกษาถึงรูปแบบของการเงินระดับจุลภาค สำหรับการ ให้บริการแก่ผู้มีรายได้น้อยที่ไม่สามารถเข้าถึงสถาบันการเงินหลักได้ ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดใน การศึกษาถึงลักษณะของการรวมกลุ่มในชุมชนตัวอย่างในการวิจัย เพื่อจัดหาแหล่งเงินทุนในการ ดำเนินธุรกิจ เนื่องจากข้อจำกัดในการให้บริการเงินกู้ของสถาบันการเงินที่มีอยู่ในระบบ อีกทั้ง สถาบันการเงินของรัฐที่ให้บริการเงินกู้ยังไม่เข้าถึงความต้องการทางการเงินของผู้ประกอบการ ในชุมชนต่าง ๆ ได้ จึงทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยในหลายพื้นที่ ยังไม่ได้รับการสนับสนุนทาง การเงินจากธนาคารของรัฐที่เป็นผู้ให้บริการทางการเงินได้

จากการทบทวนเอกสารรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่มีผลการวิจัยที่ศึกษาถึงปัญหาทาง การเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตสินค้าในชุมชนใดชุมชนหนึ่ง โดยจาก ผลงานวิจัยที่ผ่านมาส่วนใหญ่ เป็นการศึกษาถึงรูปแบบและลักษณะของการรวมกลุ่มผู้ผลิตสินค้าใน หลายชุมชนที่มีความชำนาญในการผลิตสินค้าแตกต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัย มีแนวคิดในการศึกษาถึง ปัญหาทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตสินค้าในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง โดย พื้นที่ตัวอย่างในการวิจัยคือ ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง เป็นกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ ที่มีการ จัดตั้งกลุ่มมานาน มีการรวมกลุ่มทำการผลิตตามความชำนาญและยังเป็นผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือที่มี

ชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในจังหวัดลำพูน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ และยังไม่สามารถเข้าถึงสถาบันการเงินที่เป็นแหล่งเงินทุนในการกู้ยืมเงินได้ อีกทั้งในปัจจุบัน สถาบันการเงินหลายแห่งของรัฐบาลได้มีการสนับสนุนให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการในชุมชนท้องถิ่นในลักษณะของการกลุ่มอาชีพในท้องถิ่น โดยมีการเสนอมองเงินสินเชื่อให้แก่กลุ่มผู้ผลิตสินค้าในชุมชน จึงทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการวิจัยถึงความต้องการทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอบ้านฝาง จังหวัดลำพูน

สรุป

ในการศึกษาวิจัยถึงความต้องการทางการเงิน และแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง ตำบลแม่แรง อำเภอบ้านฝาง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยใช้แนวคิดทฤษฎีในเรื่องของตลาดการเงินมาใช้ในการวิจัย โดยกำหนดให้ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวง มีความต้องการเงินทุนหมุนเวียนเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจ จึงทำให้เกิดความต้องการขอกู้ยืมเงิน ในขณะที่สถาบันการเงินในระบบ มีหน้าที่ในการให้กู้ยืมเงิน โดยผู้กู้ยืมเงิน หรือผู้ผลิตในชุมชนตัวอย่างในการวิจัย จะศึกษาถึงเงื่อนไขในการขอกู้ยืมพร้อมกับการศึกษาถึงหลักเกณฑ์ในการชำระหนี้คืน โดยกรอบแนวคิดในการวิจัยเกิดจากผู้กู้ยืมคือ ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงมีความต้องการขอกู้ยืมเงิน เพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจ ในขณะที่ผู้ให้กู้ยืมคือ สถาบันการเงิน หรือหน่วยงานทางการเงินในตลาดการเงิน ทำหน้าที่เป็นผู้ให้กู้ยืมเงินแก่ผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ และจากการทบทวนเอกสารรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่มีผลการวิจัยที่ศึกษาถึงปัญหาทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตสินค้าในชุมชนใดชุมชนหนึ่ง โดยงานวิจัยที่ผ่านมาส่วนใหญ่ เป็นการศึกษาถึงรูปแบบและลักษณะของการรวมกลุ่มผู้ผลิตสินค้าในหลายชุมชนที่มีความชำนาญในการผลิตสินค้าแตกต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัย มีแนวคิดในการศึกษาถึงปัญหาทางการเงินและแหล่งเงินทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือบ้านดอนหลวงเกิดขึ้น